

குறிஞ்சித் திணையில் தலைவியின் உளப் பாங்கு

ப. நதியா அ. *

அ தமிழ்த்துறை, உருமு தனலெட்சுமி கல்லூரி, (பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம் இணைவுப் பெற்றது), திருச்சிராப்பள்ளி-620019, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

The emotional state of the hero in Kurinji Song

P. Nathiya a,*

^a Department of Tamil, Urumu Dhanalakshmi College, (Affiliated to Bharathidasan University), Tiruchirappalli-620019, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
mailmenathiya@gmail.com

Received: 03-03-2021
Revised: 17-08-2021
Accepted: 14-09-2021
Published: 30-10-2021

ABSTRACT

Love is the natural impulse that every man and woman has at certain times of the year. Due to this love, their happiness and suffering are many. When the two are together, the lovers experience immense happiness and end up in unbearable misery after separation. In Sangam literature, the suffering of the heroine due to love break-up has been described as a disease by poets. The poets have also mentioned some medicines for this disease in their hymns. However, in love, it is the heroine who loves the hero more than him. It can be seen that the heroine is sad because of too much love. As such, the non-expressive is often implied by the reference. The purpose of this article is to explore love.

Keywords: Kurinji Songs, Poet, Sangam literature, Love, Hero, Heroine

முன்னுரை

ஒவ்வொரு ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் குறிப்பிட்ட பருவத்தில் ஏற்படும் இயற்கை உந்தல் காதல். இக் காதலினால் அவர்கள் அடையும் இன்பமும், துன்பமும் பலவாகும். இருவரும் சேர்ந்திருக்கும்போது அளவில்லா மகிழ்ச்சி அடையும் காதலர் பிரிவில் தாங்க முடியாத துயரத்தை அடைகின்றனர்.

சங்க இலக்கியத்தில் காதல் பிரிவால் தலைமகள் அடையும் துன்பம் புலவர்களால் நோயாக சுட்டப்பட்டுள்ளது. இந்த நோய்க்குரிய மருந்தாக புலவர்கள் தம்தம் பாடல்களிலும் குறிப்பிட்டுச் சென்றுள்ளனர். எனினும் காதலில் தலைவனைக் காட்டிலும் தலைவியே, தலைவன் பால் மிகுந்த அன்பினை கொண்டுள்ளார். மிகை அன்பினால் தலைவி வருத்தமுற்றதை காணமுடிகின்றது. அவ்வகையில், பெரும்பாலும் வெளிப்படுத்தாதவனாகவே குறிப்பினால் மறைபொருளாக சொல்லப்பட்டிருக்கும். அத்தகைய அன்பு திறத்தினை ஆய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

அன்பின் சிறப்பு

தலைவனோடு சேர்ந்து வாழ்ந்த மணவாழ்வில் தலைவனின் அன்பினை,

"அன்னாய் வாழி! வேண்டு அன்னை நம் படப்பைத்

தேன் மயங்கு பாலினும் இனிய - அவர்நாட்டு

உவலைக் கூவற் கீழ்

மான் உண்டு எஞ்சிய கலுழி நீரே"

என்பதனுள், தலைவி தனது வீட்டுத் தோட்டத்தில் கிடைக்கக்கூடிய தேன் கலந்த பாலினை விட, தலைவனின் நாட்டிலுள்ள கிணற்று நீர் இனிமையாகச் சுவைக்கிறது. அந்நீரானது, பெற்றோர் வீட்டில் பாலாகவும், தலைவன் வீட்டில் கிணற்று நீராகவும் ஒப்பிடப்படுகிறது (Somasundharanar, 2003).

பாலின் மதிப்பினைக் கூட்டுவிக்க தேன் கலங்கிய நீர் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. நீரோ தழைகளால் மூடப்பட்டுள்ளது. இதனை வளமை, வறுமை என்ற நிலையில் நோக்கினால் செல்வ வளம் மிக்க தனது வீட்டில் வாழ்வதைவிட வறுமை நிலையில் உள்ள காதலன் வீட்டில் வாழ்வதைத் தலைவி பெரிதும் விரும்புவதனை, தனது வீட்டுத் தோட்டத்தில் பருகக்கூடிய தேன் கலந்த பாலைவிட தலைவனது நாட்டிலுள்ள தழைகள் மூடிய, விலங்கினால் பருகி கலங்கிய சுனைநீர் சுவையாக உள்ளதாக வெளிப்படுத்துகிறாள். இதனையே,

"சிறு விளையாட்டி

அறிவும் ஒழுக்கமும் யாண்டு உணர்ந்தனள் கொல்?

கொண்ட கொழுநன் குடிவறன் உற்றென,

கொடுத்த தந்தை கொழுஞ்சோறு உள்ளாள்,

ஒழுக்குநீர் நுணங்கு அறல் போல

பொழுது மறுத்து உண்ணும் சிறுமது கையளே

போதனார்"-

சிறு விளையாட்டையுடைய என் மகள், அறிவையும், நடைமுறை ஒழுக்கத்தையும் எப்படி உணர்ந்தாளோ? தன் கை பற்றிய கணவனுடைய குடி வறுமையுடைய, தன்னைப் பெற்ற தந்தையின் செல்வமிக்க உணவை விரும்பாமல், நீரில் இடையிட்டுக் கிடக்கும் நுண்மணல் போன்ற கஞ்சியை, ஒரு வேளைக்கு இல்லாமல் மறுவேளை உண்ணும் சிறுவல்லமையைப் பெற்றதை வியப்பாக கூறுகிறாள் நற்றாய் (Swaminatha Iyer, 2009).

புகழ்ச்சியும் பழித்தலும்

ஊர் மகளிர் தலைவியைக் காணுமிடத்தில் எல்லாம் 'நல்லள்' என்கின்றனர். தலைவனோ 'தீயவள்' என்கின்றான். இதனைத் தோழியிடம் கூறும் தலைவி அதற்கு என்ன காரணமோ? யான் அறியேன் என்கிறாள்.

"அன்னாய் வாழி வேண்டு, அன்னை! அஃது எவன் கொல்

வரையர மகளிரின் நிரையுடன் குழீஇப்,

பெயர்வுழிப் பெயர்வுழித் தவிராது நோக்கி

நல்ல னல்ல என்ப,

தீயேன்றில்ல, மலை கிழவோற்கே!"

இப்பாடலில், தலைவியை ஊர் பெண்கள் நல்லவள் என்று உரைப்பதற்கு காரணமும், தலைவன் தீயவள் என்பதற்கு உரிய காரணமும் முன்னமாக குறிப்புப் பொருளில் தெளிவுப்பட கூறி உள்ளது. தலைவன் தலைவியை இரவிலும், பகலிலும் சந்திப்பான். உடன் போக்கிற்கு அழைப்பான். இத்தகைய மூன்று களவு ஒழுக்க நிகழ்வுகளில் பகற்குறி, இரவுக்குறி சந்திப்பு வெளிப்பட்டால் பிறர் தலைவியைப் பழிப்பர் (Swaminatha Iyer, 2009).

"அம்பலும் அலரும் களவு வெளிப்படுத்தலின்

அங்கு அதன் முதல்வன் கிழவனாகும்" (Gowmarishwari, 2014)

என்னும் நூற்பாவில் தொல்காப்பியர்,
"ஊரார் பேசும் அம்பலும் பழிகாற்றும் அலரும்
களவை வெளிப்படுத்தும், அதற்குக் காரணம்
தலைவனின் போக்குவரத்து நிகழ்ச்சிகள்

என்கிறார். ஆகவே, தலைவன் தலைவியின் களவு ஒழுக்கம் வெளிப்படாத நிலையில் ஊர் தலைவியை நல்லவள் என்கின்றனர். தலைவன் தலைவியைத் தீயவள் என்பதற்குக் காரணம் மறை வெளிப்படாது தலைவனைச் சந்திக்க தலைவி மறுத்ததே காரணம் என்று சொல்லலாம். இங்கு பழி நேராது, தலைவன் தன்னை மணம் முடிக்க வேண்டும் என்பதை தலைவியின் உள்ளக் குறிப்பாக அமைகிறது (Gowmarishwari, 2014).

பூவும், புலால் நாற்றமும்

தலைவனின் நாட்டு மலையைக் கண்டால் தலைவியின் துயரம் அகலும் எனக் கூறும் தோழி, மலையின் இயல்பினையும், மலையினைக் காணத்தலைவி ஏறி நிற்கும் துறுகல்லின் இயல்பினையும் வேறுபடக் கூறுகிறான்.

"அன்னாய் வாழி! வேண்டு, அன்னை! நம் படப்பைப்
புலவுசேர் கூறுகல் ஏறி, அவர் நாட்டுப்
பூக்கெழு குன்ற நோக்கி நின்று
மணிபுரை வயங்கு இழை நிலைபெறத்
தனிதற்கு முரித்தவ, நெற்ற நோயே"

என்பதனுள், தலைவி உற்ற நோய் காமநோய் (Somasundharanar, 2003). அது மனத்தொடு தொடர்புடையது. அது போலவே பூக்கள் நிறைந்த மலையினைக் காண்பதும் மனத்திற்கு இன்பம் பயப்பது, புலால் உணவு உடலை வளர்க்கக்கூடியது. உடற் பசியைத் தீர்ப்பது புலால் வெட்டப்படும் கல்லின் மீதேறி தலைவி நின்று காண்பது என்பது தலைவிக்கு உணவு மீது நாட்டம் இல்லை என்பதனைக் குறிக்கிறது. உடற்பசியைவிட, உள்ளத்தின் பசியே தலைவியிடம் மிகுந்துள்ளது என்பது குறிப்புப்பொருள். இதனையே, குறுந்தொகையில்,

"நிலம் தொட்டுப் புகாஅர், வானம் ஏறார்,
விலங்கு இரு முந்நீர் காலின் செல்லார்,
நாட்டின் நாட்டின், ஊரின் ஊரின்
குடிமுறை குடிமுறை தேரின்
கெடுநரும் உளரோநம் காதலோரே"

என்னுடைய தலைவர் சித்தி பெற்றவர் போல, நிலத்தைத் தோண்டி உள்ளே போகார், விண்ணகத்தே ஏறிச் செல்வாரும். பெரிய கடல்மேல் காலால் நடந்துபோக மாட்டார் நாடுகள் தோறும் ஆராய்ந்தால் அகப்படாமல் தப்பிச் செல்வாரும் உளரோ! எங்கிருந்தாலும் தலைவி பிடித்துத் தருகிறேன் எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறி ஆற்றுவிக்கிறாள் (Swaminatha Iyer, 2012).

புதுக்கலவை மணம்

தலைவியைத் தலைவனுக்குத் திருமணம் செய்து கொடுக்க பெற்றோர் மறுத்தனர். அப்போது செவிலியிடம் அறத்தோடு நின்ற தோழி,

“சாந்த மரத்த பூமி லெழுபுகை
கூட்டு விரைகமழும் நாடன்
அறவற்கு எவனோ, நாம் அகல் வன்னாய்”

எனப் பாடுகையில், தலைவன் அறப்பண்பு மிக்கவனாக அவனது நாட்டில் அகில் கட்டையோடு எரிக்கப்பட்டு, கறிப்புக்கையானது, சந்தன மரப்பூக்களின் நறு மணத்தோடு சேர்ந்து கலவையில் புது மணமாக விசுகிறது என்பது பொருள் (Somasundharanar, 2003).

இவற்றுள் இரு மனங்கள் என்பது தலைவன் தலைவி இருவருடைய மனத்தைக் குறிக்கிறது. இருவர் மனமும் கலந்து காதலில் ஒரு மனமாக உள்ளனர் என்பதற்குச் சந்தனப் பூமணமும், அகிற்கட்டை புகை மணமும் சேர்ந்த புதுக்கலவை மணம் பெறுதல் என்பது குறிப்புப் பொருளில் தம் அறிவு நுட்பத்தால் தோழி எடுத்துரைக்கிறாள். இக்கூற்றின் வாயிலாக தலைவன், தலைவி சுற்றத்தாரிடையே புதிய உறவு வலிமை பெறும் என்றும் கூறலாம். இதனுடனே, கலித்தொகையில்,

“விரிநீர் உடுக்கை உலகம் பெறினும்
அருநெறி ஆயர் மகளிர்க்கு
இருமனம் கூடுதல் இல்லியல்பு அன்றே
சோழன் நல்லுருத்திரனார்”

அரிய நெறிமுறைகளை உடைய இடைக்குல மகளிர்க்கு, விரிந்த கடலை ஆடையாக உடுத்திய உலகைப் பெறினும் இருமணம் முடித்தல் குடியிருப்பதற்கு அன்று கனவில் மணந்தவரைக் கற்பிலும் மணமுடித்தலே ஆயர் குடியின் இயல்பு (Balasubramanian, 2004).

மாலையில் பிரிதல் கூடாது

மாலையைப் பொழுதில் பிரியாது தன்னோடு தலைவன் கூடி நிற்கவேண்டும் என்பதனை,

“கட்டளை அன்ன மணிநிறத்தும்பி
இட்டிய குயின்ற துளைவயிற் செலீஇயர்
தட்டைத் தண்ணுமைப் பின்னர் இயவர்
அதனினும் கொடிய செய்குவர் அன்னாய்”

இப்பாடலில், பகற்குறி வந்து பிரியும் தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகி நின்று கேட்கும் வகையில் தோழிக்குக் கூறப்பட்டது (Somasundharanar, 2003).

இனிமையான இசையினை தும்பியசைக்க மலர் மலரும் மாலையைப் பொழுதில் தலைவன் தன்னோடு கூடவேண்டும் என்பது தலைவியின் வேட்கை. இதனை நேரடியாகக் கூறி குறிப்புப் பொருளாக, இசையும் மலரும் நிறைந்த இடத்தில் மாலையப்பொழுதில் பிரியும் தலைவன். அதனினும் கொடிய செயலைச் செய்வார் என்கிறாள். அதனினும் பிரிதலின் விளைவாகத் தலைவி அடையும் பிரிவாற்றமையே அதனினும் கொடிய செயல் ஆகும். இவ்வாறாகவே,

“வாலிழை மகளிர் உயிர் பொதி அவிழ்க்கும்
காலை ஆவது அறியார்
மாலை என்மனார் மயங்கி யோரே”
நல்லந்துவனார்

குறிகளைக் கூறாது, நகையணிந்த நங்கையர் உயிரை அதனை மறைத்து வைக்கும் உடலினின்று போக்கும் காலம் மாலைக்காலம் என்று அக்காலத்தின் கொடிய இயல்பினை அறியாமல்

மாலைக்காலம் என்று கூறுகின்றனரே எனத் தலைவி மாலைப்பொழுது கண்டு ஆற்றாது அதன் பெருமையைக் கோரி எடுத்துரைக்கிறாள் (Balasubramanian, 2004).

தலைவனை அறிவுறுத்தல்

தலைவன் நாட்டில் உள்ள பரத்தை ஒழுக்கத்தினைக் கூறி அங்கு தங்காது வந்து விடு என அறிவுறுத்துகிறாள். இதனை,

“சுரும்பு உணக்களித்த புகர்முக வேழ

இரும்பிணர்த் துறுகற் பிடிசெத்துத் தற்உழு நான்

குன்று கெழுநன் னாட்டுச் சென்ற பின்றை

நேர்இறைப் பணைத்தோள் ளெகிழ

வாரா ஆயின், வாழே - தெய்யோ!”

எனும் வரிகளில், ஆண் யானையானது மயக்கத்தில் பெண் யானை என பிறழவுணர்ந்து தழுவும் நாடு என்பது உள்ளுறை தலைவன் நாட்டிலுள் பரத்தை ஒழுக்கத்தினைக் குறிக்கிறது (Balasubramanian, 2004). பரத்தையொழுக்க மிக்க நாட்டில் சென்று தங்காது திரும்பி வந்துவிடு, இல்லையெனில் தலைவி உயிர் வாழமாட்டாள் என்பது முன்னத்தில் குறிப்புப் பொருள் உள்ளதனை வெளிப்படுகின்றது. பரத்தமை, ஒழுக்கம், ஈடுப்பட்ட தலைவனுக்கு தோழியானவள் வாயில் மறுத்துரைக்கின்றாள். அதனை,

“பைந்தொடி மகளிரொடு சிறுவர்ப்பயந்து

நன்றி சான்ற கற்போடு

எம்பாடு ஆதல் அதனினும் அரிதே”

புது வருவாயை உடைய தலைவனே! உன் சிறந்த நகையணிந்த பரத்தையரை எம் இல்லத்திலிருந்து அழைத்து வந்தது குலமகளிரைப் போலக் கருதிக் கூடி முயங்கினும், அவர்களுடைய இழிந்தமனம் வஞ்சனையின்றி மெய்மையாக இருத்தல் அறியதே, அவரும் வளையணிந்த (புதல் வியரையும்) புதல்வரையும் ஈன்று நன்மையமைந்த கற்புடனே எம்பக்கத்து அமர்தலும் அதனைவிட அரியாதாகும் எனக்கூறுகின்றார் (Swaminatha Iyer, 2009). ‘தலைவியானவள் காதலினால் தன்னுடைய அகஉணர்வினை பல்வேறு நிலைப்பாடுகளில் வெளிப்படுத்தி உள்ளாள். அவளுடைய ஒவ்வொரு நிலைப்பாடுகளிலுமே அவளது உரிமையானது எவ்வகையில் சிதறுண்டது என்பதனையும், தலைவன் பால் அவள் கொண்டுள்ள மிகுந்த பற்றிணையும் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் அழகுற நிலைப்படுத்தி காட்டியுள்ளது.

முடிவுரை

இலக்கியப் படைப்பில் ‘உளவியல் உத்தி’ என்பது பற்றி, தமிழின் முதல் நூலான தொல்காப்பியம் மிக விரிவாகவே பேசுகிறது. தமிழ் ஆராய்ச்சிப் பேரறிஞர்கள் உளவியல் உத்திப்பற்றி மிக விரிவாகவே எடுத்துரைத்துள்ளனர். ‘தமிழ்க்காதல்’ என்ற தமது ஆய்வு நூலில் பேராசிரியர் வ.சு.ப. மாணிக்கனார் உளவியலை “நெஞ்சியல்” என்பார். இதனை தொல்காப்பிய ஆசிரியரும், உருவகம், உவமை, உள்ளுறை, இறைச்சி என வகைப்படுத்தியுள்ளார். பொருள் புலப்பாட்டு வரிசையில் முன்னம் என்ற உத்தி மிகுந்த இன்றியாமை பெறுகிறது. அதாவது, உளவியல் பூர்வமான இலக்கிய வெளிப்பாட்டு அம்சம் என்கிறார். இத்தகைய “முன்னம்” உளவியல் சார்ந்த ‘அழகியல்’ கவிதைகளுக்குச் சங்கத்தமிழ் அகத்திணைப் பாடல்களே மிக உயரிய சான்றுகளாக வழங்கியுள்ளது. அவ்வாறு அமைந்த சில சங்க இலக்கிய பாடல்களிலே குறித்த கருத்துரைகளை இக்கட்டுரையில் உணரலாம்.

References

- Balasubramanian, K, V., (2004) Kalithogai, New Century Book House, Chennai, India
- Geethavasan, (2009) Tamil Ilakkiyathil Ulaviyal, Meiyappan Pathippagam, Chennai, India.
- Gowmarishwari, S., (2014) Tholkappiyam Porulathikaram, Saradha Pathippagam, Chennai, India.
- Gurusamy, M.R.P., (2000) Tamil Noolgal Kurippugal, Manivasagar Pathippagam, Chennai, India.
- Somasundharanar, P. V., (2009) Ainkurunuru Mulamum Uraiyum, Saiva Siddhanta Works Publishing Society, Tirunelveli, India.
- Swaminatha Iyer, U, Ve., (2009) Natrinai moolamum uraiyum, U, V, SA., Library, Chennai, India.
- Swaminatha Iyer, U, Ve., (2012) Kurunthogai moolamum uraiyum, U, V, SA., Library, Chennai, India.
- Vanamaamalai, N., (1999) Ilakkiyathil Ulladakkamum Uruvamum, Makkal Veeliyeedu, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License